

Sygn. akt I KA 5/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

Protokolant Edyta Demiańczuk - Komoń

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Departamentu do Spraw
Wojskowych Jacka Kryszczuka,

w sprawie kmdr. ppor. A.S.

oskarżonego z art. 231 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 7 listopada 2019 r.,

apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 marca 2019 r., sygn. akt So. (...)

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania apelacyjnego obciąża
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kmdr. ppor. A. S. stanął pod zarzutem tego, że:

- w nieustalonym dniu 2012 r., jednak nie później niż do dnia 10 września 2012r. w Gdyni, będąc funkcjonariuszem publicznym, żołnierzem zawodowym, Szefem Służby Uzbrojenia i Elektroniki Komendy Portu Wojennego w G. przekroczył swoje uprawnienia i nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku wynikającego z pkt. 2 ust. 10 i 16 zakresu obowiązków pracy Szefa Służby, tj. ścisłego przestrzegania przepisów, rozkazów, zarządzeń i wytycznych dotyczących gospodarki materiałowej wynikających m. in. z „Przepisów o gospodarce mieniem służby uzbrojenia i elektroniki w wojsku UZB. (...)”, Instrukcji obiegu i kontroli dokumentów księgowych Komendy Portu Wojennego w G. z dnia 26 czerwca 2012 r. poprzez podjęcie decyzji o wybrakowaniu części do fregat t. OHP, pomimo posiadania przez nie kategorii użytkowej pierwszej, czym działał na szkodę interesu publicznego na łączną kwotę 624.100,17 zł.

tj. popełnienia czynu z art. 231§1 k.k.

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. po rozpoznaniu powyższego zarzutu wyrokiem z dnia 22 marca 2019r. w sprawie sygn. akt So (...) uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Apelację od tego wyroku wniosła Prokuratura Okręgowa w P. Wydział VIII do Spraw Wojskowych i zarzuciła w niej:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez dowolną ocenę dowodu w postaci zeznań świadka bosm. D.I. i uznaniu ich przez sąd za niewiarygodne w części, w jakiej opisał on przebieg procesu wybrakowania części do fregat t. OHP, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena zeznań tego świadka dokonana zgodnie z zasadami logiki oraz wskazaniem doświadczenia życiowego we wzajemnym powiązaniu ze zgromadzonym w postępowaniu materiałem dowodowym, wskazuje na to, że zeznania te są spójne i konsekwentne;
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez dowolną ocenę dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego A.S. i uznaniu ich za wiarygodne, w części w

jakiej zaprzeczył on, aby był informowany o umieszczeniu na liście części przeznaczonych do wybrakowania części w kategorii użytkowej I-ej, podczas gdy prawidłowa ocena jego wyjaśnień zgodnie z zasadami logiki oraz wskazaniem doświadczenia życiowego we wzajemnym powiązaniu ze zgromadzonym w postępowaniu materiałem dowodowym, wskazuje na to, że wyjaśnienia te nie polegają na prawdzie;

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., a polegającą na uznaniu przez sąd, że brak adnotacji o zapoznaniu się przez kmdr ppor. A.S. z treścią Rozkazu Dowódcy Marynarki Wojennej Nr (...) z dnia 21 maja 2012r. w sprawie organizacji zabezpieczenia technicznego Fregat rakietowych t. OHP, automatycznie oznacza, że oskarżony nie musiał znać zamieszczonych w tym akcie przepisów regulujących zasady wybrakowania części zamiennych do tych okrętów, a w konsekwencji nie był zobowiązany do ich stosowania, w sytuacji gdy z racji zajmowanego stanowiska spoczywał na nim obowiązek posiadania tej wiedzy i ścisłego przestrzegania wszelkich przepisów, rozkazów, zarządzeń i wytycznych dotyczących gospodarki materiałowej;

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w W., celem ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona w niniejszej sprawie nie jest zasadna.

Skarżący oparł swoją skargę na podniesieniu naruszenia art. 7 k.p.k. rozpisany na trzy zarzuty.

W istocie pierwsze dwa zarzuty są tożsame, odwołują się bowiem do kwestii wiarygodności wyjaśnień oskarżonego oraz świadka bosm. D.I.. Ponieważ depozycje te są ze sobą sprzeczne, oczywistym jest, że Sąd I-instancji z zachowaniem reguł dowodowych, wynikających właśnie z art. 7 k.p.k., mógł ustalić stan faktyczny w sprawie tylko w oparciu o jedno z tych źródeł dowodowych.

Wojskowy Sąd Okręgowy uznał wiarygodność wyjaśnień oskarżonego. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawiono w tej materii obszerny, logiczny i w pełni przekonujący wywód. Wskazano na cały szereg zeznań świadków – B.R., S.S., M.N., H.L. – które wspierają wersję wydarzeń wynikającą z wyjaśnień A.S.. Dodatkowo przywołać w tym zakresie trzeba również zeznania świadków L.B. (k. 777 – 782) i A.L. (k. 801v – 803v) czy P. W. (k.804v – 805v), które również tę wersję wspierają (zeznania tych dwóch ostatnich świadków wskazują na to, że przedmiotowe części mogły być wymontowane z okrętów i nieprzydatne do dalszej eksploatacji, co nasuwa też wątpliwości, co do prawidłowości ustalenia ich wartości). Co zaś do wersji wynikającej z zeznań D.I., to przedstawiono argumenty wskazujące na to, że jest ona odosobniona, a co więcej, zmienna w trakcie procesu. Słusznie też zauważono, że oceniając wiarygodność zeznań świadka D.I. należy dostrzegać i to, że w realiach niniejszej sprawy, nie jest on osobą postronną i jest on osobiście zainteresowany jej rozstrzygnięciem, wszak to on przedstawił księgowym listę sprzętu do wybrakowania w oparciu, o którą później sporządzono protokół.

Przedstawiając rozważania w omawianym zakresie, Wojskowy Sąd Okręgowy oparł się na całości materiału dowodowego zebranego w sprawie, tak jak wymaga tego art. 410 k.p.k., a przedstawiona przez niego ocena dowodów nie może być postrzegana jako dowolna. W sferze, w której na gruncie istniejącego materiału dowodowego nie da się poczynić pewnych ustaleń, zachowano się zgodnie z zasadą *in dubio pro reo* wyrażoną w art. 5§2 k.p.k.

Skarżący w uzasadnieniu apelacji nie przedstawił jakiejkolwiek argumentacji, która podważyłaby wnioskowania Sądu I instancji, poprzestając na wskazaniu, że w jego ocenie wiarygodny jest świadek D.I.. Tak skonstruowana skarga apelacyjna nie mogła okazać się skuteczna w najmniejszym stopniu.

Jeszcze mniej zasadny jest trzeci z postawionych w sprawie zarzutów.

Zarzut ten powiela błąd logiczny, którym dotknięty jest już akt oskarżenia.

Oskarżonemu zarzuca się w pkt 3 apelacji, że nie postąpił zgodnie z wytycznymi wynikającymi z treści Rozkazu Dowódcy Marynarki Wojennej Nr (...) z dnia 21 maja 2012r. w sprawie organizacji zabezpieczenia technicznego fregat raketowych typu OHP. W akcie oskarżenia wskazano natomiast w tym zakresie na

„Instrukcję obiegu i kontroli dokumentów księgowych Komendy Portu Wojennego w G.” z dnia 26 czerwca 2012r.

W tym miejscu wskazać trzeba na dwie okoliczności – po pierwsze, w sprawie przez żadną ze stron nie jest kwestionowane to, że oskarżony wymienionego wyżej rozkazu nie znał, gdyż nie został z nim zapoznany przez swojego przełożonego. Zadać zatem trzeba pytanie, czy w tej sytuacji oskarżony mógł dopuścić się umyślnego niedopełnienia obowiązków wynikających z tego rozkazu – a więc czynu z art. 231§1 k.k.? Jest to zatem pytanie o to, czy w tym zakresie zarzut został w akcie oskarżenia postawiony prawidłowo i czy wskazano tu właściwą kwalifikację zarzuconego czynu (czy też właściwsza byłoby wskazanie na art. 231§3 k.k.).

Odpowiedź na powyższe nie ma jednak decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy na obecnym etapie postępowania i to niezależnie od przedstawionych wyżej rozważań, co do prawidłowości przeprowadzonego postępowania dowodowego. Wskazać bowiem trzeba na kolejną wadę konstrukcyjną aktu oskarżenia. W opisie zarzuconego czynu przyjęto bowiem, że oskarżony miał dopuścić się zarzuconego mu czynu „**w nieustalonym dniu 2012r,** jednak nie później niż do dnia 10 września”. W toku postępowania dowodowego w prowadzonym postępowaniu przygotowawczym i sądowym daty tej rzeczywiście nie ustalono w sposób bardziej konkretny. W oparciu zatem o jakie okoliczności oskarżyciel przyjął, że oskarżony popełnił zarzucony mu czyn po dniu 21 maja lub 26 czerwca 2012r. – a więc po datach wydania wskazanych wyżej instrukcji i rozkazu, z którymi w jego ocenie miał obowiązek się zapoznać, co ma kluczowe znaczenie dla jego odpowiedzialności? Powyższe wątpliwości nie mogą być wszak interpretowane inaczej niż na korzyść oskarżonego.

Nie wiadomo zatem, czy w czasie działania oskarżonego będącego przedmiotem niniejszego postępowania, wskazane dokumenty już istniały.

Mając na uwadze powyższe, zarzut trzeci apelacji, ocenić należało jako oczywiście bezzasadny.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy.

Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa.

Przewodniczący: SSN (Małgorzata Gierszon)

Sędziowie: SN (Jerzy Grubba) SN (Piotr Mirek)